

La necessària via unilateral

written by Marc Gafarot | 25 de novembre de 2017

Imagino que en un mitjà anomenat l'Unilateral deu ser difícil i contradictori defensar una altra via que no sigui la unilateral per assolir la independència del nostre país. A tall de rodolí podríem dir que la independència que ens cal s'aconsegueix a través de la via unilateral. Amb el permís d'una classe política, sempre disposada a l'eufemisme excessiu i sobrer i a l'instrument de la renúncia com a mecanisme de fer política; Espanya, que no és el Regne Unit ni el Canadà, no permet excessiu marge de maniobra si el que es vol, de veritat, és crear un estat nou independent que vagi més enllà dels brindis al sol i a la lluna de València dels darrers temps en el nostre país.

No ens enganyem i encara més important no enganyem una ciutadania necessitada de referents dignes, responsables i fiables i no oblidem de dir que la bilateralitat, concepte només vàlid entre estats, pertany a l'àmbit de les quimeres, els miratges o el de les disfuncions cognitives molt presents aquestes en massa líders catalans. Quants anys ens hem passat creient que l'Espanya federal era inevitable o que l'autogovern català era intocable i un bé preuat en ell mateix, referència per l'Europa regionalista aquí dita nacionalista no independentista. Quina contradicció més gran en els termes! Avui el 155 té la virtut de deixar les coses clares i palpables i avisar-nos que Catalunya dins d'Espanya no té futur, o si el té és gris i monòton com la vida del serf que no vol deixar de ser manat per sempre més. És això el que volem per la Catalunya que llegarem als nostres fills i néts? M'agradaria creure que no.

La llibertat té sempre un preu que s'ha d'estar disposat a pagar i això ho hauria de tenir molt clar el proper govern que sortirà de les urnes ministerials del proper 21 de desembre. I això no vol dir sang com alguns erràticament apunten, això vol

dir compromís, fe i saber aguantar la pressió en els moments vertaderament durs. Aquest govern, si és de veres sobiranista té la comesa de ratificar la sobirania catalana, declaració d'independència inclosa, i rectificar les mancances que s'han produït i han existit arran d'aquestes proclames més simbòliques o efectistes que no pas sobiranistes. Avui ens trobem en una situació d'*impasse*, d'una sort de terra de ningú que no és precisament terreny fèrtil per la causa de la independència; però també i, és bo expressar-ho, una situació com aquesta palesa que Espanya, en el millor dels casos, ha obtingut una petita minsa victòria que no té res de definitiva. El combat polític, per tant, continuarà i, essent audaçs i perseverants, podem, els independentistes, guanyar la partida final que bé es podria dirimir aquest 2018. Que ara el PP, per boca del seu portaveu, faci un suposat i oportunista discurs d'aproximació a Catalunya és bon exemple de l'immens temor i malfiança que encara presideix el seu sentiment vers la realitat imprevisible i espitosa catalana.

El 21 de desembre hem de guanyar les eleccions votant les tres opcions independentistes i amb un sentiment de solidaritat pels exiliats i pels presos. El 22 hem de començar a pensar en un govern que tingui per aquest ordre: les mans lliures per prendre decisions, el món i la política internacional al cap, el valor i la determinació per tirar endavant i que actuï en funció dels compromisos insubornables amb el poble de Catalunya. Tot això ja ho tenia segurament el govern anterior, però tot ho tenia amb una dosi o quantitat inferior a la suficient per completar l'excelsa i noble causa que va començar un dia de setembre a Arenys de Munt de l'any 2009. O si ens ho estimem més, ja que la història importa més del que se n'adonen els nostres polítics, un 12 de setembre del 1714. No em cansaré de repetir que la fortuna ajuda als audaçs o millor en la forma llatina *audaces fortuna iuvat*.